

og Kalk for de Forbrugere, som anvende disse to Kulturforbedringsmidler til deres Jord. Er der noget, som har gjort Revolution i det danske Landbrug, kan det vel siges at være netop Tilførselen af Mergel og Kalk til Jorden. Man kan derfor udmærket godt forstaa, at Lovgivningsmagten allerede for længe siden har haft Opmærksomheden henvendt paa, at der maatte skaffes Bevillinger til Veje i den Henseende, for at Landbruget saa meget som muligt kan anvende Mergel eller Kalk. Jeg finder det ogsaa fuldt forstaaeligt, at Hedeselskabet har faaet med Administrationen af denne Sag at gøre, fordi dette Selskab ved Siden af saa mange andre Fortjenester har den, at det tidt og mange Gange har gjort Landbruget opmærksom paa det store Gode, der var ved at bruge Mergel eller Kalk til Jordens Forbedring.

Jeg skal i denne Forbindelse omtale en Ting, som har vakt nogen Utilfredshed paa den Egn, som jeg repræsenterer. Det er Administrationen af Tilskuddet til Transport af den upulveriserede Gødningskalk, som kommer fra det nordlige Jylland og anvendes i ret stor Udstrækning i de sydlige Egne. Bevillingen hertil er i de forløbne Aar forhøjet fra 10,000 til 20,000 Kr. Det er, som sagt, Hedeselskabet, der administrerer denne Bevilling, og jeg tror, det har den bedste Hensigt, vil gøre Ret og Skel, hvor det overhovedet kan lade sig gøre. Men sikkert er det, at der er opstaaet stor Misfornøjelse mellem Beboerne dernede, fordi Bevillingen uddelles paa en ret vilkaarlig Maade. Jeg vil gerne henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa dette Forhold og bede ham sætte sig i Forbindelse med Hedeselskabet og opfordre det til at optage en Forhandling med Beboerne dernede, for at den Uretfærdighed, der nu finder Sted, kan komme ud af Verden. Det kan paavises, at af Folk, der ho omtrent lige klos op ad hinanden, har den ene faaet Tilskud til Transport af Kalk, medens den anden ikke har faaet det fjerneste, og det er klart, at det ikke kan blive ved at gaa paa den Maade.

Medens jeg omtaler Mergel og Kalk, der have saa stor Betydning, særlig for de magre Jorder, idet det er Midler, uden hvilke der overhovedet ikke kan være Tale om at drive et nogenlunde rentabelt Landbrug, vil jeg henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa et Andragende, der ligger i Landbrugsministeriet, oversendt fra Trafikministeriet med dettes Anbefaling, nemlig et Andragende om et

Skiftespor ved Sejstrup Holdeplads paa Ribe—Bramminge Banen. Jeg har kun Grund til at sige den forrige Trafikminister, det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup), en oprigtig Tak, fordi han har taget dette Spørgsmaal paa en meget praktisk Maade og, som sagt, anbefalet det til Landbrugsministeriet, og jeg ved ogsaa, at den tidligere Landbrugsminister, det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), saavel som Hedeselskabet interesserede sig meget for, at der anbragtes et Skiftespor ved denne Holdeplads, hvor der kan blive Tale om Mængder af Mergel, som skulle bruges i den nærmeste Fremtid. Jeg ser imidlertid ikke paa Finanslovsforslaget nogen Bevilling til dette Skiftespor. Jeg vil derfor spørge, om Sagen er den, at man vil berede mig og Beboerne dernede en behagelig Overraskelse. Da Bevillingen ikke findes her, kan man jo antage, at den vil komme paa Tillægsbevillingsforslaget for indeværende Finansaar.

Fra Regeringens Side maa man, som jeg har omtalt — naturligvis med Embedsmændenes Hjælp —, have sin Opmærksomhed henvendt paa vore Erhvervs Udsigter, have et Øje paa hver Finger med Hensyn til vore Udførselsforhold. Der er et Spørgsmaal, jeg tidligere har fremdraget i dette Ting og paa ny vil gøre opmærksom paa, idet det interesserer den Egn, jeg repræsenterer, overmaade meget. Det er Spørgsmaalet om Eksport af levende Kreaturer til de store Lande, England og Tyskland. Jeg saa for en Tid siden af Telegrammer i Aviserne, at der fra den argentinske Regering var sendt et Andragende til den engelske Regering om Tilladelse til at indføre levende Kreaturer til Landet, og den engelske Regering skulde da have svaret, at før man gav denne Tilladelse, maatte man have undersøgt, hvorledes det forholdt sig med Kvægsygdommene i den sydamerikanske Republik, og med hvilke Midler man bekæmper dem. Jeg kom straks i Tanker om, at vi her i Landet mulig kunde faa den Tilladelse, der søges af Argentina, altsaa Tilladelse til at indføre levende Kvæg til England. Det vilde være af overordentlig stor Betydning for vort Landbrug. Hvis Englænderne vilde give os det samme Svar og undersøge, hvorledes det hang sammen med Sygdommene blandt vore Kreaturer og de Midler, hvormed de bekæmpes, er der en Mulighed for, at vi kunne opnaa den Begunstigelse, den argentinske Regering nu søger den engelske Regering om. Thi jeg er overbevidst om, at ikke et Land i